

Duminica

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociației
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar: 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

Despre aceia cari nu se roagă

Despre Hillel, — un vestit filosof oriental, din timpurile cele de demult trecute, — se menține următoarea istorioară.

Avea acest filosof un discipol iubit, suav și inteligent, în care avea învățătorul multă bucurie. Însă în curând a trebuit să observe, că tânărul său învățacel prea se încrede în propria lui știință și că rugăciunea o neglijează.

Oare pentru ce să mă rog? zicea elevul. Oare Dumnezeu al totștiutorul are lipsă de cuvintele noastre, pentru de aștică ce ne trebuie nouă? Și de altcum, putem noi oare a schimba planurile celui Veșnic? Cel care este infinit de Bun, oare nu ne va da de sine însuși toate acelea, de ce avem noi lipsă și ne sunt de folos?

Astfel vorbea tânărul învățacel.

Și ce făcea învățătorul înțelept? Adâncit în gânduri s'a așezat în umbra unui finic.

— Învățătorule, pentru ce ești atât de îngrijorat? — întreba tânărul discipol.

— Cum să nu fiu, am un prietin, care până acuma și-a agonisit bine și cu grijă moșia și trăia bine din cele agonisite, iar acuma a trântit și coasa și sapa și plugul și vrea să lase în pace și pământul, zicând că și așa îl va ținea cu cele de lipsă.

— Și-a pierdut doară mintea?

— Nici decum! Ba din contră e un om foarte inteligent. Însă acuma vorbește astfel: Dumnezeu e atotputernic, ușor poate să facă, ca moșia mea să-mi producă pâinea de toate zilele, fără ca eu să mă mai trudesc. Și Dumnezeu e și bun și el îmi va așterne și masa. —

— Învățătorule, acesta e în adevăr ispitirea lui Dumnezeu! — Exclamă tânărul.

— De fapt, fiul meu. Dară eu vorbesc chiar despre tine. Oare nu ispitești la fel și tu pe Dumnezeu? Oare rugăciunea să fie mai puțin ca și munca? Acela nu vrea să-și bată capul și să-și lucre pământul din lenevie, ca astfel fără de lucru să primească cele necesare iară tu încrezut în tine, nu vrei să-ți ridici capul spre ceriu, pentru ca să primești cele spirituale!...

Așa sună aceasta istorioară din vechime... Însă mi se pare că se potrivește multora din zilele noastre, oamenilor acelor ai zilelor noastre, cari de altcum sunt oameni de treabă, deștepți, muncitori ai pământului, dar nu dau lui Dumnezeu respectul rugăciunii și nu sunt obișnuiți cu rugăciunea.

Și oare pentru ce nu sunt

indatinați să se roage? Oh Doamne! La aceasta întrebare ei au multe și felurite răspunsuri și scuze.

„Nu-s cerșitor“

— Tu n'ai datina ca să te rogi?

— Zău că nu.

— Și oare pentru ce?

— Știi te rog, nici decât din motive principiare, însă trebuie să-ți spun adevărul — pentru că n'am timpul necesar, ca să mă rog.

Oare să fie adevărat? Se poate crede așa ceva?

Destul de dureros, până la un anumit grad este adevărat. Nu putem închide ochii, în fața faptelor. Viața omului de azi e fășiată, îi este tot mai greu ca să se poată ruga.

Nu te poți ruga decât numai când sufletul e bine concentrat. Însă viața de azi, în felul ei agitat într'o goană forțată pentru câștigarea pâinei de toate zilele, neîncelat te neliniștește și conturbă în concentrarea sufletului. Pentru aceasta omului de azi, nu îi prea place a se ruga. Și oare când să se roage? Dimineața nu se poate ruga, pentru că se grăbește cu îmbrăcarea, cu toaletă, înainte de amiazăzi chiar că nu are timp, la miazăzi se grăbește la masă, — grăbindu-se mai trebuie să între în careva bodegă sau buffet, pentru că să ia ceva aperetive, — dacă e orășan, sau în cărciumă dacă e sătean; seara încă nu are

vreme și cugetă că se va ruga, când se va culca, se desbracă și de îndată a și adormit.

Aceasta stare e mult regretabilă și nu e de ajuns ca să o observăm numai, ci necondiționat e de lipsă ca să facem tot posibilul, ca să se schimbe.

Trebuie să ne obișnuim cu rugăciunea promptă și zilnică, — poate ca la început va merge numai în mod „forțat“ și numai acasă, dar suntem obligați să participăm și la serviciile divine publice. Nu mă pot opri simplaminte numai la formă rugăciunii particulare și individuală. Și aceasta rugăciune e necesară și folositoare, însă am lipsă și de serviciile religioase publice, prin cari, biserica noastră catolică vrea să ușureze avântul sufletului spre Dumnezeu.

Nu vreau să mă rog, — îți cred; nu am voie, — îți cred; nu-mi place, — îți cred. Numai una nu-ți cred și anume că: „nu am timp, ca să mă rog“. „Aceasta nu-ți cred! Cum așa? Pot să fie oare lucruri pe lume mai importante, pentru cari ne-ar fi permis a neglija convorbirea cu Dumnezeu? Doară nu vei avea mai mult lucru și mai importante decât cum avea Carol al V-lea rege al Spaniei și Impăratul Sfântului Imperiu Roman?

Într'o dimineață, când regele își făcea tocmai

rugăciunile de dimineața, legații Franței, cereau audiență urgentă, într-o cauză foarte delicată. Carol al V-lea îi anunța astfel: „Și eu însumi sunt în audiență, domnii să aștepte“. Delegații au așteptat. După ce li se părea că au așteptat destul, au urgit audiența. Carol nu terminase încă rugăciunile obișnuite și a zis: „Domnii își slujesc cu mare zel regele lor, însă nici eu nu slujesc cu mai puțin pe Domnul și Dumnezeu meu și sufletul meu propriu; să aștepte“.

Multora le poate fi de rușine punctozitatea acestui domnitor, la rugăciune.

Acela, care „nu are vreme să se roage“ bine să grijească, să nu păjească cumva, cum a pășit Stan Pășitul. Nici el nu avea vreme ca să se roage, iar în zilele de Duminică și în sărbători, când sunau clopotele, chemând pe credincioși la sf. biserică, pe el înzădar îl scula soția. „Mergi numai dragă, mergi și mă înlocuește și pe mine și te roagă și pentru mine“ a zis și întorcându-se către părete, a mai tras câte un somn. Biata femeie, înzădar a încercat ori și ce nu l-a putut îndupleca. Singură umbra la biserică și se ruga într'adevăr și pentru soțul ei.

Cu atât îi era apoi mai mare surpriza, când într-o Duminică, fără de chie-mare s'a dus și el împreună cu dînea, iar dela data aceasta, pentru lumea întreagă nu ar fi rămas dela Liturghie. Oare ce s'a întâmplat cu omul meu? Se întrebă soția?

La sfârșit apoi i-a mărturisit el însuși că ce a visat adăunăzi. „Ambii am murit și am bătut la poarta raiului. Vine Sfântul Petru, să uită la tine și zice: „Poți intra în casa mea scumpă, încă și în locul soțului tău tu poți intra“...“

Afîț a ținut visul.

Și cum, cum nu, însă dela data aceasta omul a avut timp la rugăciune.

II.

„Nu-s cerșitor“

Sunt încă și mai curioase scuze, cu cari se silesc mulți a motiva, că pentru ce nu se roagă dânsii.

— Tu n'ai obiceiul, ca să te rogi?

— Nu eu.

— Și pentru ce nu?

— Când eram încă băiețel mic, mă învăța mama rugăciunile și eu în tot timpul copilăriei mele am și rostit rugăciunile, fără ca să le pricep. Însă după un timp oarecare, m'am deșteptat, m'am ruginat și de atunci nu mă mai rog. Doară nu sunt eu un cerșitor! În urma urmelor toate rugăciunile nu sunt alt ceva decât cerșitorie.

— Ascultă prietene, în cazul când ai și avea cât de puțină dreptate, anume că te-ai putea scandaliza, că mulți oameni, numai fiind deja în necaz, să pot ruga în mod cucernic, trebuie să știi că toți suntem numai oameni. Ce să fie rușinos în aceea că ne putem ruga cu atât zel și cu atâta căldură, când norii grei se adună asupra capului nostru, dacă ni e bolnavă soția, pruncii sau părinții, când ne amenință dezastre teribile și alte multe nevoi innumereabile? Ai toată dreptate când afirmi, că nu rugăciunea aceea e cea mai frumoasă, prin care cerem ceva dela bunul Dumnezeu. Ia numai bine seama, că însuși Domnul Hristos în „Tatăl Nostru“ numai în locul al patrulea amintește cererile noastre omenești. Le amintește, pentru ca să ne arate, că ni este iertat a și cere, însă numai în locul al patrulea, arătându-ne astfel, ca să vedem, cu cât e mai valoroasă rugăciunea—care nu cere,—ci care este expresia mărire, laudei și supunerii față de Dumnezeu. În rândul prim la aceasta ne îndeamnă Domnul Hristos să zicem către Tatăl: „Sfințească se numele tău“ apoi: „vie împărăția ta“ și: „fie voia ta“ iar numai după acestea în locul al patrulea, vine vorba la pâinea cea de toate zilele.

Ei bine, dacă nu vrei să ceri, zi o mulțumită.

De mulțumit doară cred că ai destule?

Că tu nu ai? Că tu nu mai poți suporta viața? Că ai avut deja parte în atâtea și atâtea suferințe? Oh frate, să nu vor-

bești astfel și nu ispiți pe Dumnezeu. E drept că e cam subțirică bucată ta de pâine, banii tăi sunt cam puțini, grijile tale sunt mari. Însă ai ochi, ai urechi, ai picioare și ai mâini și ai sănătate: Ia privește pe orbi, pe știopii, pe surzi și pe bolnavi.

Iar peste darurile trupesti, mulțumește darurile spirituale pe cari le-ai primit. Viața și moartea Mântuitorului Hristos, crucea și sfințenia Lui și mulțimea harurilor, despre cari poate nici că ai cunoștință, însă de cari în continuu și în abundență ai parte din voia lui Dumnezeu.

În mod deosebit să mulțumești că poți trăi în religia Sfântă a lui Isus Hristos, în sânul Bisericii Catolice. E ceva groznic trist a se cugeta numai la aceea, că ce ar fi cu noi, dacă ne am fi născut într-o țară, într'un ne-am, de unde încă și azi e atât de departe învățătura lui Hristos.

După Dr. T. Toth

Din viețile sfinților

Sf. Ignățiu de Loyola

S'a născut în anul 1491; a fost cel mai mic din cei 13 copii ai părinților săi. După anii copilăriei petrecuți în castelul străvechiu al familiei, în vârstă destul de fragedă a ajuns în curtea regală, unde a terminat școala de cavaler, obișnuită atunci. A învățat scrisul și citi-

Politica Vaticanului

În jurul acțiunii de împăciuire a Papei Pius XII. Îndată după ce era cunoscută la începutul anului în curs, alegerea Secretarului de Stat, Eugenio Pacelli, de urmașul lui Pius XI cercurile politice în diferite variante au comentat aceasta alegere. În Italia l'au sărbătorit pe Pius XII cași în persoana căruia, au văzut garantată continuarea politicii înțeleghătoare, între Sfântul Scaun și Statul italian, precum era condusă de predecesorul său. În Franța și-au adus aminte, ca Pius XI. Papa

impăcării, în ultimii ani ai cărmuirii sale nu s'a reținut a se declara, — uneori chiar cu destulă vehemență, — în contra politicii fasciste și în contra național-socialismului; cu ridicarea ministrului afacerilor externe a lui Pacelli, pe Scaunul Sfântului Petru, au crezut că vor avea în Pius XII un Papă „antifascist“ deci nu s'au zgârcit cu „laude“ precipitate. Aici ca și dincolo, au subliniat însemnătatea ca factor moral, ce are capul suprem al bisericii catolice în lume. Alegerea lui

Pius XII era din toate părțile politice pertractată. Nu e deci de mirat, că azi, chiar în acele cercuri, cari în acele vremi s'au expus mai tare, supun unei critici și judecăți deosebite, tot ceea ce vine din Vatican. Aproape de îndată după izbucnirea crizei dela Danzig, Pius XII stăruia pentru împăcarea Poloniei cu Germania. Deși aceste lucrări nu se făceau în văzul publicității, ci mai mult, sau mai puțin, au fost făcute între culise, deci pot fi considerate numai de pregătirea terenului, decât ca o activitate diplomatică. Nu se poate deci vorbi, de o greșală al politicii

Vaticane, ori și cum se afirma aceasta, din parte contrară.

Nu este secret, că Papa de fapt s'a ocupat cu planuri, ca să indemne o mare acțiune de împăciuire. Primordial e atins Vaticanul în mod dureros, că relațiile dintre Italia și Franța, tot mereu se înrăutățesc. Este știut că Franța catolică se bucura totdeauna de afecțiunea Sfântului Scaun. Echilibrul —cumpăna— alterat între Paris și Vatican din vremea „Frontului Popular“ e restabilit, relațiile reciproce pot fi considerate, nu numai ca și normale, ba chiar ca amicale. A evocat o surpriză plăcută scoaterea de

ul, însă la alte științe nu s'a înțeles; cu atât mai mult s'a indeletnicit cu sportul. Cavaler finar, a intrat în armata vice-regelui de Navarra, ca să continue lupta seculară a strămoșilor săi pentru apărarea credinței catolice împotriva Maurilor. Cu o deosebită dragoste s'a luptat pentru ideile cavalerismului. A practicat mult frumoasă virtute a merinimozității altruiste. A urât banul. Când tovrășii lui de luptă îi ofereau partea cuvenită lui din pradă, răspundea: „Nu mă lupt pentru bani”.

El a avut în vedere faima cavalească câștigată în aventuri, până când providența nu l-a chemat din viața lumească, ca să devină cavalerul credinței adevărate și să organizeze o armată pentru Hristos, care să se lupte pentru mai mare mărime a lui Dumnezeu, Compania de Iesus, Societatea lui Isus.

În vârsta de 30 ani, în 20 Mai 1521, Dumineca Rusalilor, în vreme ce apăra cetatea Pamplona împotriva unui atac al Francezilor, un obuz l-a rănit grav la ambele picioare. În timpul boalei de o durată de câteva luni, a dovedit o putere de voință extraordinară. Un picior fracturat i s'a vindecat rău, a trebuit să fie rupt din nou. La sfârșitul tratamentului un os de sub genunchiul drept, l-a împiedecat în mișcarea piciorului. Atunci încă bolnavii supuși operațiilor n'au fost admisi. În timpul operației bolnavul erou numai pumnii și-i strângea de durere, dar nici un cuvânt de vaet n'a scăpat. Frațele său mai mare, care era de

IMPREUNA CU BISERICA

Și chemând mulțimea cu ucenicii săi, a zis lor: „celce vrea să vie după mine, să se lapede de sine, și să-și iea

crucea sa și să vie după mine.

Căci cine va vrea să-și mântuiască sufletul său, pierde-l va. Iară cel ce-și va pierde sufletul său pentru mine și pentru evanghelie, acela-l va mântui.

Căci ce va folosi omului dear dobândi lumea toată, și-și va pierde sufletul său?

Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?

Căci cine se va rușina de mine și de cuvintele mele întru acest neam preacurvar și păcătos: și Fiul omului se va rușina de el, când va veni întru mărirea Tatălui său cu sfinții îngerii”.

Marcu 8, 34—38.

față la operație, a zis: „fute, și eu sunt soldat, dar acum m'au cuprins sudori reci văzând cum suferi tu fără cuvânt, ca osul viu din trupul tău să fie cioplit”. Medicii încă au declarat, că un așa răbdător pacient n'au operat nici odată. Un om cu atâta tărie de voință a trebuit să devină sfânt; a și devenit din îndurarea lui Dumnezeu.

În timpul reconveșcenței lungi Ignaji s'a plictisit. A voit să citească romane cavalești, însă așa ceva nu s'a găsit. A citit deci ce a găsit și așa au ajuns în mâinile lui Viețile Sfinților și viața lui Isus. În timpul lecțiunii Ignaji adesea se gândea așa: „ce s'ar întâmpla, dacă și eu aș începe să trăiesc cași sf. Francisc sau sf. Dominic? Aceștia au fost adevărați eroi și și-au câștigat mare re-

nume în slujba eternului Rege Hristos”.

Între timp însă planuri de aventuri cavalești înlocuiau ideile aceste sfinte și îl ademneau pe drumul cel vechiu. După mari lupte sufletești a biruit puterea lui Dumnezeu și cu aceasta a început seria lungă a faptelor eroice sufletești.

În vârsta de 30 ani a părăsit toate averile sale, îmbracă haina de cerșitor și în biserică din Montserrat, după o examinare a conștiinței de 3 zile, face o măntăisire generală, apoi se retrage în peștera de lângă Mantreza și în timpul meditațiilor de 6 luni trăește și scrie cartea exercițiilor spirituale. Faptul, că un soldat, care afară de scris și citit la nimic nu se înțelege, pentru care chestiile religioase sunt necunoscute, —

a putut să producă o așa operă, care de atunci a devenit baza educației caracterului creștinesc și care a dat atâtea suflete eroice Bisericii, — este în sine minune dumnezeiască.

În vârsta de 32 de ani merge la Roma, iar de acolo cu binecuvântarea Papei pe Pământul Sfânt. După multe neajunsuri se reîntoarce în patria sa și în vârstă de 33 de ani se așează împreună cu copiii cei mici pe băncile școlii, ca să învețe latină, ca format științific să poată lucra pentru mântuirea sufletelor.

Pentru cunoscții săi a făcut exerciții spirituale la diferite universități. Fiind însă invinuit de ereză, a fost interzis.

În vârsta de 37 de ani intră în universitatea Sorbonne din Paris și acolo învață 7 ani;

sub Index a „Acțiunii Franceze” dintre literatura oprită. Pius XI a pus o pe Index, motivând că nu numai că vătămă în mod dur Vaticanul, ci pentru că combătea în general, morala catolică. Hotărârea aceasta de acum, a lui Pius XII de a lua depe Index „Acțiunea Franceză” nici în Franța nu era interpretat în mod egal. Dela cei moderați și până la extrema dreaptă, hotărârea Curiei Romane, era primită cu laude neimpărțite, ca și dovada fraternizării Vaticanului cu fascismul. Ambele judecăți dovedesc în mod suficient, cumcă politica Vaticanului nu e corect privită. Ridicarea

opreliștei, referitor la „Acțiunea Franceză” urma din motive, pur bisericesti. După ce conducătorii Organului parisian, Charles Mauras și Leon Daudet, într'o scrisoare adresată Papei, și-au declarat scuzele și părerea de rău și au promis, că în viitor nu vor ataca principiile catolice, ci mai mult, le vor propaga și o vor pretinde aplicarea lor, nu mai era motiv de represalii și a jinea și mai departe „Acțiunea Franceză” pe Index. Pentru aceasta e o greșală, de a căuta cu silă motive politice la dosul acestei decisiuni papele, ce însă în tot cazul, nu exclude faptul, că

hotărârea aceasta poate avea în unele privințe și consecințe politice. Cumcă Vaticanului iar conveni prea bine avându-se în vedere relațiunile eminente ce are cu Franța, — o înțelegere italiană — franceză, este afară de ori ce discuție. Se vorbea deja cu ocazia intervenției de pacificare a Papei, primăvara trecută, chiar și despre un proiect, întocmit de Pius XII. În înțelesul acestui, ar fi fost imputernicită Franța, ca să îndemne Varșovia, ca față de Germania să fie mai îngăduitoare și mai conciliantă, cu privire la chestia Danzigului și a Coridorului. Ca recompensa pentru aceasta

intervenție a Parisului, ar fi intervenit Vaticanul, pe lângă guvernul Italiei, să-și modereze „aspirațiunile naturale” ca astfel apoi să se realizeze o înțelegere, între Roma și Paris. Acest plan ar fi însemnat sacrificarea Poloniei.

Ca oare, intențiunile Vaticanului la timpul său, de fapt, ar fi fost acelea, precum sunt descrise aici, cu precizie nu poate fi stabilit. În cercurile fascistilor bine informate, s'a dat crezământ acestor nisuinți de împăcare, proiectate de Papa, în forma menționată. Nu are însemnătate primordială, ca oare

aici își câștigă primii săi colaboratori, sf. Petru Faber și sf. Francisc X.

Cu aceștia împreună în vârsta de 46 ani face vot solemn și se pune la dispoziția Papei.

Tot în vârsta de 46 ani se hirotonește împreună cu 6 tovarăși.

În vârsta de 49 ani, în ziua de 27 Sept. 1540 Societatea lui Isus a fost aprobată de Papa și în anul viitor sf. Ignățiu a fost ales primul superior general al ordinului.

Acum începe lupta minunată a Societății lui Isus pentru mai mare mărire a lui Dumnezeu și pentru binele sufletelor.

Eroul voinței tari și al energiei neînfrânte e sf. Ignățiu de Loyola.

În vârsta de 65 de ani, în 31 Iulie 1556 a dat ultima și cea mare luptă cu moartea și a reportat cea mai frumoasă victorie pe buze cu numele lui Isus.

34 ani. Se trage dintr-o familie veche catolică. În 1926 a intrat în Congregația Spiritului Sfânt. Teologia a făcut-o în Franța, a fost hirotont în Paris. Reîntorcându-se acasă, a devenit profesor de teologie, de aici a fost chemat la fruntea noii prefecturi apostolice. În dieceza lui are 2 milioane de suflete, dintre cari 46 000 sunt catolici. Are sub mână lui 30 de preoți. Călăuș episcop negru se numește Ramasosandra Ignățiu și a primit o nouă dieceză din insula Madagascar. Pe teritoriul diecezei lui trăiesc 120.000 de oameni, dintre cari 38 000 catolici: are 21 de biserici și 176 capele. Acum are 46 de ani. Tatăl său a fost un bun catolic și șef de circumscripție. A fost hirotont în 1925. A fost capelan,

apoi conducătorul școlii de preparație a cateheților, pe urmă spiritual.

Al treilea episcop este numit la Uganda. Se numește Iosif Kivanuka și se trage din neamul „bantu”. El încă a primit o nouă dieceză, care are 180 mii locuitori, dintre cari 102 mii sunt catolici. Deși numărul creștinilor aici e ridicat, totuși Uganda e un teritoriu misionar foarte dificil, fiindcă o parte a negrilor aici a devenit protestant, iar o alta parte mohamedani. Noul episcop are 40 de ani. Studiile și le-a terminat în Roma la institutul Agelic. Ca preot sfințit a intrat în congregația părinților albi, de unde a fost chemat la Uganda, ca primul episcop negru al acestei țări.

Credință și viață

Din 2000 milioane de oameni câți trăiesc pe pământ, 770 milioane sunt creștini și din aceștia 330 milioane catolici. Numai 40 la sută dintre oameni au primit încă creștinismul, 60 la sută încă nu știu nimica despre Hristos și despre învățăturile Lui. Misionarii mult trebuie să sufere. În Asia pentru 1000 de creștini și 110.000 de păgâni este un singur preot, în Africa la 1000 de creștini și 50000 păgâni, în America de Nord și Sud la 2000 de creștini și 20.000 păgâni, în Australia la 500 creștini și 3000 păgâni este câte un preot.

Un nou sfânt german pe orizont

Cum arată gazetele germane, poate încă în cursul acestui an se va face canonizarea fericitului Iosif Hermann. Anume a reușit să se dovedească, că pe acest călugăr evlavios al evului mediu, îndată după moartea sa (1236) poporul l-a cinstit ca pe

un sfânt și că aceasta cinstire nu s'a stins nici odată. Anume în anul 1634 Papa Urban VII a dispus, că fără proces formal de canonizare numai aceia se pot cinsti ca sfinți cari au fost cinstiți în mod public din timpuri imemorabile. Unul ca acesta este și fericitul Iosif Hermann și canonizarea lui încă va consta numai din atâtea, că sf. Scaun va aproba cinstirea lui practică din timpuri imemorabile.

Episcopi indigeni în Africa

Piu XI a făcut totul, ca misiunile pentru păgâni să aibă preoții lor indigeni. Tot Papa Piu XI a fost acela, care a numit primul episcop indigen în China și Japonia. Papa Piu XII calcă pe urmele înaintașului său și dă o importanță deosebită clerului indigen în teritoriul misionar. Așa s'a putut întâmpla că după China și Japonia acum negrii din Africa au primit deodată trei episcopi negrii. Unul a fost numit în Senegal, altul în Uganda, iar al treilea în Madagascar. Episcopul din Senegal, Iosif Taye, are abia

Ziua crucii...

Tie, Isuse dulce
Părinte al meu ceresc
Mă'nchin și Sfânta-Ti Cruce
O laud și o măresc.

Mă'nchin Ranelor Tale
Ce le văd sângerând
Cununa Ta — cu jale —
O privesc și plâng.

Mă'nchin Iubirei Tale
Prin care ai primit
Pentru a noastră scăpare
Să fii batjocorit.

Buzelor Tale aprinse
De sete și de chin;
Privirei Tale stinse
Cu lacrimi mă inchin.

Și fiecărui picur
Din Sângele Tău Sfânt
Mă'nchin cu adânc cutremur,
Cu fața la pământ.

Elena Șimonca Oșianu

ce corespunde faptelor, în realitate.

În tot cazul acțiunea Vaticanului de împăcare și echilibrare nu au urmat între altele și pentru că împrejurările nu erau încă în deajuns coapte. S'ar putea eventual presupune, că procedeul Vaticanului, ar fi înrăutățit raporturile Sfântului Scaun față de Varșovia. Însă un rezultat, prea puțin apreciat de publicitate, arată că nu este așa. Polonia nu de mult a numit un nou reprezentant la Sfântul Scaun, în persoana lui Dr. Papée. În zilele nu de mult trecute și-a prezentat Dr. Papée acreditivale la Pius XII. Pius

petrecând în vilagietură la Castel Gandolfo, anume a mers la Roma, ca să poată primi în Vatican pe noul reprezentant diplomatic al Varșoviei, unde Dr-ului Papée îi se dădeau toate onorurile, ce compet unui reprezentant al unei puteri mari. Papa s'a folosit de acest prilej de o alocuție vastă. El a accentuat în fața legatului Poloniei, relațiile cordiale ce există între Vatican și Polonia, pentru cari, predecesorul său, Pius XI avea o atît de specială predilecție și care o împărtășește și el din parte-i. Papa vorbea apoi despre „pacea durabilă” care numai pe principiile: „Legalitatea, Li-

bertatea și simțul de onoare al Națiunilor” poate fi clădită, deci pe principii, cari sunt și din partea Poloniei recunoscute. De sfârșit a mai avut Pius XII cuvinte calde de recunoștință, pentru misiunea ce desvoaltă Polonia, în favoarea religiei creștine și civilizației în orient. Aceasta vorbire a Papei, precum și cadrele între cari a fost primit reprezentantul Varșoviei la Sf. Scaun, sunt apte să imprăștie zvonurile, conform cărora, Papa ar fi voit prin păgubirea Poloniei să ajungă la un concordat cu Germania. Să crede, că Papa Pius XII se ocupă cu întocmirea unor pro-

ecte mari de împăciuire, pe cari a le realiza cu toate mijloacele ce are la dispoziție, e hotărît în cazul, când situația politică s'ar agrava. În a doua jumătate a lunii Septemvrie, va primi Papa pe reprezentanții Presei mondiale acreditați în Roma. Nu este exclus, că Pius XII cu acest prilej va apela la conștiința lumii întregi.

Traducere din:
„Neue Berner Zeitung”.
Berlin.

